

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

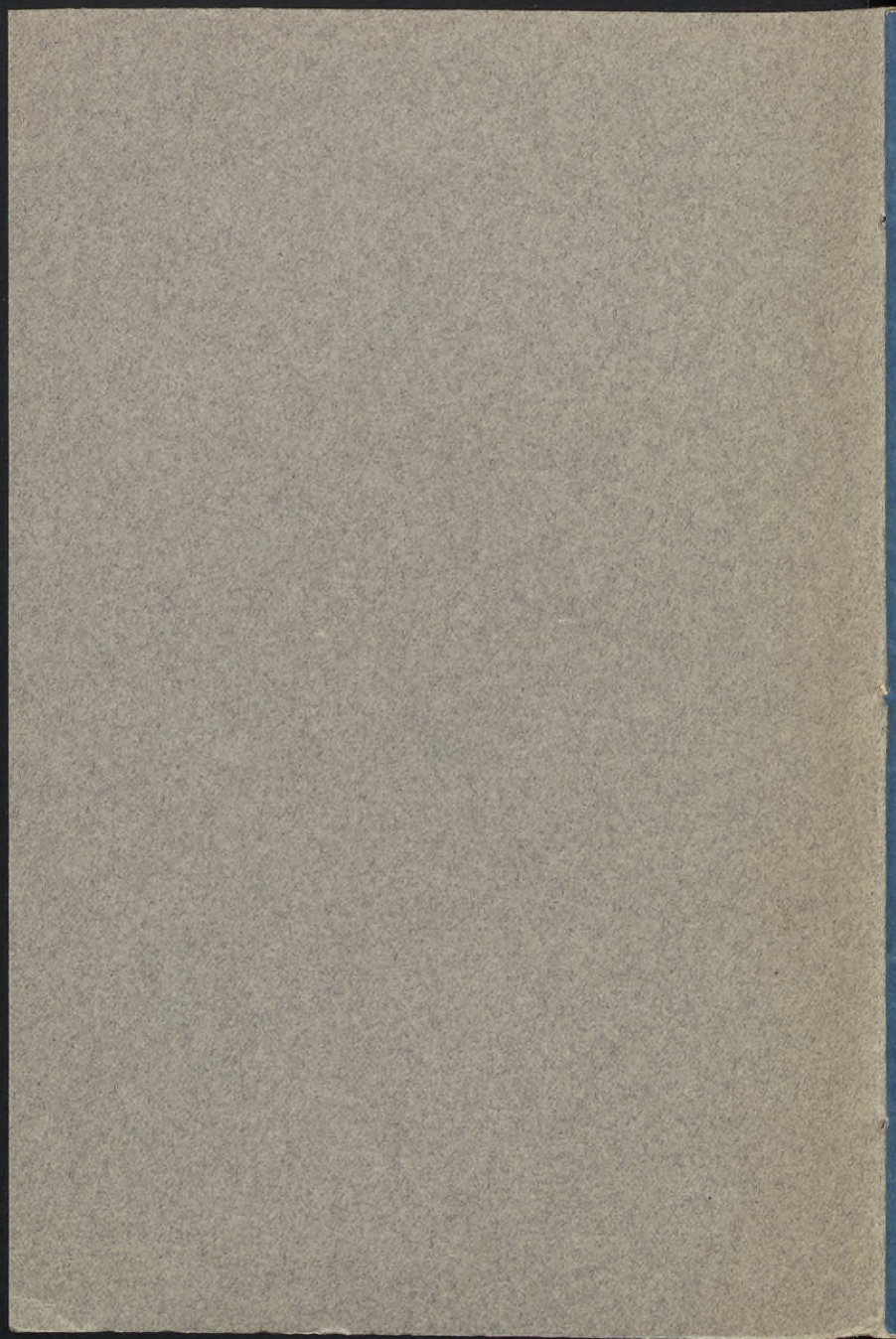
UPPSALA
UNIVERSITET

(No) list.
No.

Små blommor från Wildmarken

1885.

(Nr.) Litt.
Sv.

Små blommor från Wildmarken.

Några enkla rimstycken

af

R. S—m.

Gefte 1885.

Ahlström & Cederbergs Boktryckeri.

x
Sv. 41
29

und blühen im Sommer

in den Gärten

1811

Verlag von
G. G. G.

Förord.

Då lifwets höjder yfwas de,
Som namn och rykte fått,
Och i beständig strid de stå
Swar om sin höga lott.

Men djupast ner i glömskans dal
I skuggan, stå de små;
Som sippor, de dock solens bild,
I källan ståda få.

Dig, älskare af dalens små,
Jag bundit har en frans
Af dessa, som fått wäga upp
Förutan wård och ans.

Ej gramatikens pension
De genomgått — alltså,
Om ingen hållning pryder dem,
Man må ej undra på.

Dock, hwar och en, som hjerta har
För allwar, ej för lek,
Skall finna, att naturens röst
Den talar utan swef.

Författaren.

Min systers död.

När minnets werld för mina tankar står,
 Då vaknar i mitt hjerta känslor ömna,
 Då mig så skön en bild till mötes går,
 Som jag ej kan, ej heller jag will glömma:
 Det är min egen lilla syster kär,
 Jag hennes minne i mitt hjerta bär.

Wäl redan många wintrars snö har gömt
 Den graf, der hon så tidigt fick sin hwila;
 Men hennes minne lefwer oförglömdt
 Uti min själ, och mina tankar ila
 Så ofta hän till denna flyddas tid,
 Då hon gick bort från jordens sorg och strid.

Ack, lycklig du, som i din ofkulds dag
 För dödens lie föll, en bleknad lilja.
 På dig Guds englar såg' med wälbehag,
 Och Guds behag det war, att dig bortskilja
 Från denna jordens bittra pröfwodal;
 Han tog dig hem till sig i himlens sal.

Wäl tryckte dig din moder till sitt bröst,
 Med moderskärlek, lidelse och smärta,
 När döende och matt din brutna röst
 För sista gången gick till hennes hjerta.
 Wäl kommo tårar bittra och med hast
 I hennes öga, när ditt hjerta brast.

Wäl kändes det ock i en faders bröst,
 När han sin dyra älskling skulle mista,
 Och icke ens så ega denna tröst,
 Att se din blick, den döende och sista,
 Och sluta dig uti sin fadersfamn
 Den stund, du gick till lifwets fälla hamn.

Men deras tröst och fälla hopp dock är
 Allt uti himmelen få se dig åter,
 Der mer ej saknad eller smärta är
 Och der ej mera något öga gråter;
 Det hoppet hugna skall en moders bröst,
 Och skänka åt en faders hjerta tröst.

Men äfwen jag, din broder arm, som går
 Här suckande, och samlar minnets blomster,
 Jag fäller wid ditt minne mången tår,
 Och ofta wid förgångna dar's hägkomster,
 Jag blickar rörd mot himmelen och ber
 Till den, som skådar i mitt hjerta ner.

Jag minnes wäl, när du så sorgsen satt
 Inwid din sjuke broders säng och lade
 Din späda hand uppå mitt hjerta matt
 Och intet lugn du i ditt sinne hade;
 Du sorgsen fäste då på mig din blick,
 En engels lif, den till mitt hjerta gick.

Du fruktade din broder skulle dö,
 Du fällde tårar under barnslig smärta,
 Men wisste ej, att grafwens kalla snö
 Snart skulle falla på ditt eget hjerta.
 Din hjäl war ren, som morgonstjernan klar,
 Och hennes bild du i ditt hjerta bar.

Derföre hwila nu i salig frid,
 Från tidens mödor, i din brudgums sköte,
 Och gifwe Gud, att bortom qwalens tid
 De dina saligt hinna må ditt möte;
 Wi wilja bida denna stund med hopp,
 Då morgon skön från sorgens natt går opp.

Calamod och hopp.

Under de flyende timmarnas smärta
 Calamodsengeln tillhvisar mitt hjerta:
 "Bida blott stilla, din natt blir ej lång,
 Snart skall den tryckta, bedröfwade anden,
 Lycklig och fri från de fängslande banden,
 Sjunga om seger sin herrliga sång.

Pröfwade hjerta, dig trång kännes werlden,
 Stormig är natten och lång synes färden
 Fram till de ewiga hyddornas ljus;
 Bida blott stilla, förlofningen nalkas,
 Aftonens fridfulla timme skall swalkas,
 Och du får slumra från smärtornas brus!

Glad i förbidan min själ sig förnöjer,
 Och fast ännu dess förlossare dröjer,
 Wet han likwäl, att hans löften bestå;
 Och att engång bortom möda och strider
 Han till sin saliga hwila omsider
 En gång förlossad med glädje skall gå.

Fröken O. N:s död.

"Snabba äro lifwets stunder"
 Och vår dag på jorden kort,
 Blott wi komma för att åter
 Snart af döden tagas bort;
 Lifsom dalens liljekalkar
 Hwilka morgondaggen swalkar,
 Att dem lifwets fågring ge,
 Men som snart wid middagsbranden

Luta mot den heta sanden
Med sitt hufvud, wifnande.

Hon, den kära hädangångna,
Tecknad med ett himmelskt namn,
Lif en tidigt bruten lilsa
Swilar nu i grafwens famn,
Men till högre regioner,
I de herrligare zoner
Hennes frälsta ande gått,
Der hon med en losjad tunga
Lammets nya sång skall sjunga
Ewigt för sin jälla lott.

Lycklig den, som re'n så tidigt
Blifwit ryckt ur sorgens dal,
Undan willorna och flården
Till de ewigt jällas tal,
Der, som himmelskt lycklig, bruden
Strålar i den sköna skruden,
Hennes brudgumme beredt;
Der seraser djupt sig böja,
Herrans lof på harpor höja,
Ej af bödlig hördt och sedt.

Men på bruten winge swäfwar
Till de ljusa rymder opp
Då och då en suck af smärta,
Blandad med ett himmelskt hopp,
Ifrån hulda, ömma hjertan,
Som ej öfwerwunnit smärtan,
Kännbar genom slitna band;
Och till swar i jordens dalar,
Hulda englarösten talar
Ifrån en ljus och salig strand:

"Gråt ej fader! du hvars hjerta
Brann så ömt och warmt för mig,

Öfver att från tåredalen
 Jesus tog sin brud till sig;
 Men dig gläd i sälla hoppet,
 Att när du fullbordat loppet
 Och din hvilotimma slår,
 Dessa kära du skall finna
 Der ej några tårar rinna,
 Och ej någon smärta rår.

Och du moder! wid hvars hjerta
 Jag i lifwets morgon låg,
 Då din ömma moderskärlek
 Jag i dina blickar såg;
 Torka tåren från ditt öga,
 Ty i fadershemmet höga
 Dina kära wänta dig;
 Wida tåligt, aftontimman
 Bli ej lång — ty morgontimman
 Snart skall uppgå och för dig.

Och I syster, dyra kära,
 Som mig älskade så ömt,
 "Första länken och den sista
 Kalla grafwen redan gömt
 Af den kära systerlingen," —
 Men som duswan lyfter wingen
 Öfver jorden och är fri,
 Skola edra själar följa
 Öfver Jordans mörka bölja
 Att med oss förenta bli.

Men om härlighetens morgon
 Uppgå skall för er med tröst:
 Wårda ewighetens blomma
 Uti edra unga bröst,
 Låten oskulden och friden
 Ej af willorna i tiden

Ifrån eder tagas bort;
 Slutet eder till hwarandra
 Och på lifwets wägar wandra;
 Då wi mötas imman kort.

Hoppet.

En ljusalf är hoppet på människans stig,
 I fröjd och i smärta hon irrar ej sig;
 När himmelen mörknar och natt faller på,
 Hon pekar mot rynder så ljusa ändå.

Hon stod wid vår sida i barndomens vår,
 Hon följde oss troget i ungdomens år;
 Hon tusende gånger har bringat oss fröjd,
 Och lystat vårt hjerta till himlarnas höjd.

Hur ljust att på jorden der smärtorna bo
 Uti hennes sköte få waggas till ro.
 Hur skönt att få hwila i pröfningens tid
 I hoppet och bida den gyllene frid.

Hur sällt att få hoppas på lefnadens stråt,
 Hur saligt i döden få blicka framåt,
 Och hinna med glädje det härliga land,
 Der hoppet har ankrat på himmelens strand.

Människoandens trängtan.

Som wredgad bölja sig mot stranden bryter,
 När nordanstormen uti natten ryter,
 Och inga stjernor tindra i det blå;
 Så brusar uti mensklighetens hjerta

Ett wäldigt haf, der böljan heter smärta
Och tidens stormar härjande framgå.

O menflighet! hwem täljer wäl din saga
Wid tidens sackelsten? Hwem kan bedaga
Den djupa oro, hwilken tär ditt bröst?
Förwillad, dårad, irrar individen,
Af orons makter jagad genom tiden,
Förutan glädje, utan frid och tröst.

Han söker ljus uppå de öde stiger;
Han söker ro för hjertat, som ej tiger,
Och frid för anden, tröttad på sin färd.
Han söker aningsfull en hoppets stjerna,
Och idealet dröja will få gerna
Med tusen bilder i hans tankewerld.

Men hwadåu denna nöd, den andens trängtan
I menskohjertats djup? Hwarthån den längtan,
Som tidens alla skiften genomgår?
Är det till ro i ifadt moderssköte,
Då sonen nalkas skall till heimes möte,
Och trälen löft ur sina bojor står?

Är det en drömbild, bortom tiden funnen?
En anad sällhet, ej af dödlig hunnen,
Dit anden, dragen med magnetisk kraft,
Från jordens kaos längtar att få ıla,
Till högre regioners sälla hwila,
Att dricka få af glädjens drufwofast.

O menflighet! lyft upp, lyft upp ditt öga,
Se hoppets stjerna strålar i det höga;
Dändlighetens werld, de sällas hopp,
För dig skall öppna sina perleportar,
Och du skall ståda klart de sälla orter,
Der menskoandens slägt har sprungit opp.

Se ljusets, kärlekens och lifwets källa,
 Den höga, ädla, ewiga och fälla,
 Din andes ursprung är till ewig tid;
 Och förrän der den åter funnit hwila,
 Den ständigt skall med längtans oro ila,
 Förutan glädje, utan tröst och frid.

Men böjd för allt, blott utom detta enda,
 Som kan till lif och ewig lycka lända,
 Att söka lifwet på des rätta stig;
 Will menstkan hjelf sin wäg till lycka leta,
 Och tror sig målet för sin wandring weta,
 Men blott des mer derfrån förirrar sig.

Med feberaktig oro framåt sträfwa
 Förnustets genier, och sig inwäfwa
 Uti materiens dystra, kalla hård.
 De söka tyda nötta runestriften,
 Den tidens åldrar ristat öfwer griften
 Till en förswunnen forntids dunkla werld.

Dock skall förgäfwes du din winge matta,
 O jordens son! att tingens centrum fatta
 Med detta egna ljus, naturen gaf;
 Och ewigt, ewigt skall din ande törsta,
 Af tidens hägringar ej ens de största
 För dig skall tillfredsställa hjertats kraf.

I mimnets grafhwalf mången sig förnöjer,
 När tomhet sig i deras inre röjer,
 Och glädjen lemnat rum för nöd och strid;
 De söka fylla upp sitt arma hjerta,
 De söka ftingra stundens bittra smärta
 Med ljusa bilder från en swunnen tid.

En tid då fridens sköna liljor grodde
 I barnahjertats djup, der ofskuld bodde

Och skänkte der sin rena ljuswa tröst.
 Då sorgen ännu war en främling worden,
 Och ingen wrå war skönare på jorden
 Än wid en älskad makes hulda bröst.

Men ögonblicken, flyende och korta,
 De ila hän och snart är tafsan borta,
 Och drömmens werld förbytt i verklighet;
 Men i desß spår sig samwetsaggen smygga
 Och oförmågan af den tröst betygga,
 Som bygges blott på stundens flyktighet.

O mencklighet, ej fins i dessa lande
 En plats, der sällhet gifwes för din ande
 Och frihet för den bundna jordens träl.
 Ej skall du nå i stoft och grus den källa,
 Hvars friska flöden skola ewigt qwälla,
 Och släcka törsten i din arma hjäl.

Ack! blott i Gud det gifwes ro och hwila,
 Blott till hans famn war ande trygg kan ila
 Att njuta lifwets ewigt sälla lott.
 Blott det som ewigt är skall seger winna,
 Och salig den som för att målet hinna
 Sin andes sträfwan riktar uppåt blott.

Se nattens här, som fram på fästet tågar,
 Se solens ljus, se huru skönt det lågar,
 Dock skall det allt förgås med werlden all.
 När jord och himlar skola störta samman,
 Blott desß gestalt du ståda skall i flamman
 Som ewigt är och ewigt wara skall.

En bild ur lifwet.

Han slumrat in, den lille, nyf
 Vid älskadt moders bröst,
 Med tåren uppå kinden än
 Han njuter hvilans tröst.
 Och rundtomkring stå syston små
 Med tårda anletsdrag,
 Bed blicken bedjande och warm
 Fast den är matt och swag.

"Säg, mamma, har du intet bröd?"

Så talade de små,

"Ej ens en enda liten bit,

Hwad skola wi då få

Att äta? Mamma sade ju,

Att Jesus, barnens wän,

Ej någon af de fina här

Har öfvergifwit än.

Säg, skall han icke äfwen nu

I nåd förbarma sig?

Nej, mamma, nu wi wilja gå

Att bedja Gud med dig."

Och mammans blick, fast wemodsfull

Ser ömt uppå de små,

Och tårens perla strålar klar

I hennes ögonvrå.

"Nej ja! nog skola wi få bröd

Förr'n dagens sol gått ned,"

Sad' modren, kring hvars anlete

Sig hoppets stråle spred.

"Ej skall vår Gud förgäta oss,

Och nu wi bedja må,

Att pappa lyckligt kommer hem

Med bröd åt fina små."

Små händer knäppta hop till bön
 O! hwilken härlig syn.
 Guds englar för att se uppå
 De swäfwa ner från skyn,
 Och lyfta på sin winge opp
 Till Gud den enkla bön,
 Som går från barnahjertats djup
 Så härlig och så skön.

Och förrän solen sjunkit har
 I westerns purpurskyn,
 Det hördes bland de kära små
 Ett muntert jubelgny;
 Ja ögat strålade af fröjd,
 Och tåren torkad war,
 Och fader, moder kände ljufst
 Att Herren hulpit har.

Till min moder.

Moder! dig en gård jag wille bringa
 Utaf tacksam känsla från min barn;
 Fast den ej i gyllne ord hörs klinga,
 Går den dock från barnets själ så warm.

Jemt du warit har en ömsint moder
 För de dina, fast din själ war tryckt.
 Alltät nästan såsom syster, broder,
 För den arma ej din dörr tilllyckt.

Så med goda herrliga exempel
 Har du dina barn jemt föregått;
 Blantat ned uti de unga tempel
 Lifwets ord och ädel säd utsätt.

Moder, minns du dessa ljufwa stunder,
 När jag wid ditt hulda hjerta låg?
 Då du talte för mig Herrens under,
 Och med trofast blick jag till dig såg.

Minns du, när på knä inwid din sida
 Jag mig lärde bedja till min Gud?
 Och mot mörkrets makter manligt strida,
 För att ewigt blifwa Kristi brud.

Dessa warma känslor, som nu glöda
 I mitt hjerta för en högre werld,
 Blott en moders kärlek kunde föda,
 Som war fri från tidens swet och flärd.

Jag har ofta sett hur dina tårar
 Runnit ned utför din ädla kind;
 Der de plöjat ålderdomens fårar,
 Och din sägning tynat som för wind.

Jag har sett, hur tyngder utaf smärta
 Sjunkit ned i djupet af din själ;
 Men, fast Herren pröfwat har hitt hjerta,
 Är hans ord din sällhets tröst likwäl.

Salig skall din lott, o moder, blifwa,
 När en gång du slutat wandringen,
 Då dig frälsaren skall kronan gifwa,
 Föra dig uti sin glädje in.

Må den ädla säd, du i mitt hjerta
 Med Guds anda sått till salighet,
 Under lifwets oro, qual och smärta,
 Bli min tröst, min frid i ewighet.

Må när lifwets wällustfloder strömma,
 Och mig werldens list förföra will,

Jag de milda warningar ej glömma,
Men den fordna stämman lyhna till.

Ja, må dina böners kraft mig följa
Städse än uppå min lefnads stig;
Må till sist och öfwer Jordans bölja
Jag till himmelen få följa dig.

Till min fader.

Ack, fader! lyhna till den enkla röst,
Som går från djupet af ett barnahjerta;
Låt den få tränga till ditt fadersbröst
Och finna der i glädje som i smärta
En tolkning, wälförstådd af hjertats grund,
Det är min barnaönskan denna stund.

Din werld har ofta varit mödosam,
Och ofta tung din lefnadsstig att wandra,
Der du dig kämpat genom mödor fram,
Försakelse och nöd handräckt hwarandra;
Men alltid brann uti din hulda barm,
En makes och en faders kärlek warm.

Det war ej rift på gulb, det låga tjäll,
Der du din mannaålders dagar täljde;
Dock kände du dig alltid glad och fjäll,
Och utaf fröjd ditt ädla hjerta swällde,
När från en fjerran strand till hemmets hård
Du oförtöfwadt ställa fick din färd.

Der war din maka, som i lust och nöd
Alltjemt din fröjd och dina smärtor delat,
Der wor' de små, åt hwilka du gaf bröd
Och älskade, fastän de ofta felat;

Det war för dessa, som ditt hjerta brann;
 I deras krets du dig så lycklig fann.

Gj solbelyst din wäg på jorden war,
 Gj jordist lycka dina steg bewingat.
 Men fast du lifwets allwar pröfwat har
 Gj tidens mödor dock din själ förringat;
 Den en gång bortom jordens nöd och strid
 Skall finna hwila och en ewig frid.

Ack, fader! lifwets sol snart gömmer sig
 Uppå din wäg bak' älberdomens slippa!
 Du nalkas mer och mer den tunga stig,
 Som bär till grafwens ro, der du skall slippa
 All jordens strid, wäl fader, om du då,
 Har sökt Guds frid och hän med frid får gå.

Hur saligt då, att från en stormig werld
 Till fridens ewigt trygga hamn få ıla,
 Att efter lifwets mödosamma färd
 I Jesu öppna samu få finna hwila;
 Der inga tårar, ingen natt mer är,
 Men salig frid de fina Gud bestär.

Ack, dyre fader! måtte hwar för sig
 Wi denna fråga ställa till vårt hjerta,
 Så länge wi på jordens öfenstig
 Här dela med hwarandra fröjd och smärta:
 "Ack, skola wi wäl alla mötas der,
 Som samma bröd på jorden delte här."

Wid ett årskifte.

Så åter ett år af vårt lif har förgått,
 Ett steg stå wi närmare grafwen.

Så konungen uti sitt lysande slott,
 Som tiggaren arme, wid stafwen,
 Kan wittna om stunder af fröjd och af qual,
 Som weylande ilat i mödornas dal,
 Och flytt med det år som förrunnit.

Och månget Guds barn, som med långtande hopp
 Den tårfyllda blicken har riktat
 Mot himmelens fridsälla boningar opp,
 När det under korset har swigtat;
 Hur under det år, som sin ända nu nått,
 Från tårar och nöd in i himmelen gått,
 Till frälsarens saliga hwila.

Ett när gått in, men vårt öga ej jett
 De öden, det bär i sitt sköte,
 Men hwad öf wår fader i nåd har beredt,
 Det skola wi ock gå tillmöte;
 Ehwad det är lycka och sällhet och fröjd,
 Ehwad det är lidande, smärta och nöd,
 Det skall dock till himmelen leda.

En gång skall för öf och ett när ingå,
 Då allt skall bli nytt för vårt öga.
 Då saliga, frälsta för stolen wi stå
 I himmelens boningar höga;
 Och wänner och kära, som före öf gått
 Och redan sin härlighetskrona ha fått,
 Wi der skola åter få möta.

Drömmens engel.

När nattens stillhet på en stormig dag
 Med stilla frid sig ner till jorden sänker,
 Och jordens son, af mödor trött och swag

En fridfull sömn och ljuslig hwila skänker;
 Då stilla ned på lätta wingar far
 En engel, som ett tröstens budskap har.

I slumrarns öra hwiskar han ett ord,
 Den tärda kinden kysser han och smeker.
 Han wisar hän ifrån en stormig jord,
 Och upp mot högre regioner pekar;
 Då tyckes slumrarn nya werldar se,
 De matta dragen bär ett leende.

Han ser ett land, der sol ej nedergår,
 Der jordens son först säll och lycklig blifwer,
 Ett land, der icke fälles någon tår,
 Och smärtans törnetagg ej hjertat riswer;
 Der jordens oro, möda, kamp och strid
 Förbytes i en ewigt salig frid.

Men natten flyr, och morgonen på nytt
 Till nya wärf den slumrande upptallar.
 Wid tanken på den sköna dröm som flytt
 Dändligt ljuf det honom förefaller;
 Till nya mödor glad han stiger opp,
 Med lättadt hjerta och med nyfödt hopp.

Ljusets seger.

I skapelsens morgon war mörkt på wår jord,
 Men mäktigt ett allmaktens skapareord
 Med dån genom nyfödda werldar hörs skalla;
 Den ewige talar sitt: "warde", och se,
 Straxt skapelsens sköna konturer sig te
 I ljus, och de nattliga dimmorna falla.

Så härlig stod men'skan i ofskuld och frid,
 Så lycklig och fri ifrån smärta och strid,
 En morgon bland lustgårdens färger så hjerta;
 Hon fröjdade sig i det herrliga ljus,
 Som upplyste vägen till Skaparens hus,
 Och lät henne läsa Guds älskande hjerta.

Men afgrundens furste med hat i sin håg,
 Der fallen från himlarnes sköte han låg
 Och dömd i det ewiga mörkret att vara,
 Han skakar sin nattswarta winge med dåm,
 Och afgrundens andar med djerfwaste hån,
 En strid mellan ljuset och mörkret förklara.

De härliga wäsen i himmelens sköt,
 Som aldrig sin trohet mot Skaparen bröt,
 Hans argaste ränker och list ej kan fälla;
 Men menniskobarnet, så heligt och rent,
 Så nära med Skaparens hjerta förent
 På jorden — hans argaste stämplingar gälla.

Han winner, den arge, sitt önskade mål,
 Och börjad är syndens försträckliga rol
 På jorden. — O we! det blir natt i det hjerta,
 Som dåradt af frestarens lockande röst,
 Men känner en afgrundens glöd i sitt bröst
 Och flyr från sin Gud wid deß nagggande smärta.

Då fröjdar sig afgrundens bäswwande makt,
 Ty döb öfwer menniskors slägte den bragt,
 Och första sin seger på jorden den wummit.
 Men himmelen gråter de willade barn,
 Som, fångna af mörkret och fast i deß garn,
 Den ewiga döden till lön hafwa funnit.

Ty gläd dig, du afgrund! än himlarnes Gud
 Skall bringa de arma ett frälsningens bud

Och härlig sin makt och sitt wälde bewisa;
 Hans älskande hjerta i kärlek så ömt
 De arma förwillade barnen ej glömt,
 För nåd skola himlar och jord honom prisa.

Se kärlekens heliga källa så klar!
 För werlden till salighet blir uppenbar;
 Guds ewigt förbarmande hjerta har brustit.
 En stråle af himlarnes klaraste ljus
 Går ned, för att lyfta ur stoft och ur grus
 De fallne till wäsende härligt och lustigt.

Så har i årtusendens dimmiga natt,
 Med löfte om himmelens ewiga skatt,
 Det härliga ljus genom dimmorna brutit.
 Ju längre det stridit, ju högre deß glans
 Kring werlden har strålat, och kärlekens frans
 Omslutit allt flera förwillade hjertan.

Dock klarast det frambröt på drabbningens dag,
 Då offrade lammet att fylla Guds lag
 I spetsen för menniskors slägte sig ställde;
 Då hjelten af Juda i blodiger strud
 Förwärfwade åt sig sin dyrköpta brud
 Och krossade afgrundens herstarewälde.

Så har då gått upp Guds rättfärdighets sol
 Att upplysa werlden, från pol och till pol,
 Med salighet under sin' härliga wingar;
 Och menniskor wända från mörker till ljus
 Att höja deß fana, och loffångens brus
 Mot himmelens härliga rymder sig swingar.

Allt fort skall den ewiga kärlekens makt
 Utsträcka sin spira från trakt och till trakt,
 Och barn till himmelens härlighet föra;
 Och ljusets härolder till seger framgå,

Guds rikes fullkomning allt mera att nå,
Till dess hela jorden hans ande skall röra.

Och skönt efter stridernas stormiga natt,
Då himmelen bergat från jorden sin stätt,
Den ewiga sabbatens morgon skall randas;
Då röster af staran oräknelig der,
Som redligen kämpat i striderna här
Med englarnas härliga kör skola blandas.

Men ärones konung, Guds slagtrade lam,
Som wunnit vår frälsning och burit vår skam,
Sjelf sol i den himmelska staden skall vara.
Och fiender alla han lagt till sin fot,
Förgäfwes de spjernat med hån och med hot;
Till afgrundens boningar måste de fara.

O människa! barn af din welfiga tid,
Som lesver i skuggan af religiös frid,
Hwar månde ditt flyktiga hjerta wäl fara?
Wåhända skall du i de heligas lag
En gång på den stora bepröfwelsens dag,
Dock finnas Guds rikes förrådare vara.

Stå upp af din dwala och werka Guds werk,
Ransaka ditt flyktiga hjerta och märk,
Om helt du åt frälsarens ledning det gifwit
Till strids för hans fana, som blödde och dog,
Att werlden af salighet skulle ha nog,
Och öfswergång finnas från döden till lifwet.

Nu blåsa Guds härliga windar med makt
Kring jorden — och ho, som derpå gifwer aft,
Skali finna att tidernas slut synes nära;
Guds finger tycks peka på siarens ord,
Och tecken mång' tusende, uppå vår jord
Och tydliga wittnesbörd derom skall bära.

Dock sitta ännu i den djupaste nöd,
 Betagna af mörker och andelig död,
 Sjuhundra och sexti' millioner af arma,
 Dock dyrköpta själar med frälsarens blod.
 O himmelske herde i kärlek så god,
 I nåd öfwer dessa dig suarligt förbarma!

Till en barndomsvän.

Ack, broder! lyhna till de enkla orden,
 Som här dig wälment tecknas af en vän;
 Ty mig en vän du varit har på jorden,
 Och som en sådan älskar jag dig än.

Jag mins de förra ofskuldsfulla stunder,
 Då lifwets himmel öfwer oss war klar;
 Då wi tillsammans lekte i de lunder,
 Som då på löf och blommor rikast war.

Men barnaårens da'r så fort förrunno,
 Och lifwets allwar äfwen oss upphann.
 Wid denna tid, då våra hjertan brunno
 För samma fall, wi skildes från hwarann.

Och dessa hoppets sköna hyacinter,
 Som då så doftande och friska war,
 De för mig bleknat ha i kylig winter,
 Och dem blott wißnade jag eger qwar.

Men hur jag, kastad än af tidens bölja,
 Från detta sköna mål aflägsnar mig,
 Den ljuswa tid min tanke dock skall följa,
 Då hoppets rosor wägte på min stig.

Men, broder, då du har beträdd den bana,
 Som himmelsk skön och strålande dock är,

Må Jesu kärlek ljust ditt hjerta mana,
 Att samla själar för din herre fär.

Och må du med Guds anda troget verka
 För Jesu dyra återlösta jord;
 Den sorgsne trösta och den swage stärka,
 Med lifwets heliga och dyra ord.

Och broder, när dig dina plifter mana
 Till stridens larm från fridens lugna tjäll,
 Att höja Jesu blodbestänkta fana,
 Då trogen war, och modet icke fäll.

Ty hur än mörkfens wilda lejon ryta,
 De ej försträcka skall Guds klena jord;
 Men ljusets makt i glans skall framåt bryta,
 Och Herrens kraft i alla land bli spord.

Och nu till sist min önskan är och blifwer,
 Att fridens Gud ditt hjerta helga må;
 Att mer och mer han dig sin ande gifwer,
 På det din kamp du modigt må bestå.

Ja, må till sist du efter kamp och strider,
 En salig lön och hwila få till slut;
 När det för dig till lifwets afton lider,
 Och i din Herres tjenst du kämpat ut.

Pris: 25 öre.

1001847585

